

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*Zoekt en houdt al uwe beloften met elkander en begeert niet
hetgeen uws broeders is.*

Leer en Verb. Afd. 136 : 20.

No. 7.	1 April 1909.	14de Jaargang.
--------	---------------	----------------

DE OUDERDOM EN BESTEMMING DER AARDE.

Het is ons gevraagd, iets te zeggen omtrent een onderwerp dat door velen verkeerd verstaan wordt en ook door sommige leden der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zelfs door personen, waarvan verondersteld kan worden dat zij goed ingelicht konden zijn. Het is gezegd en gepubliceerd geworden, dat „de aarde bijna zesduizend jaren oud is”, en volgens die bespiegeling zijn er eenige gevolgtrekkingen gemaakt die even onhoudbaar zijn als de voorstelling onjuist is. De vraag is: Moeten wij verstaan, dat de bewering werkelijk waar is? En als dit waar is, komt deze dan niet in tegenspraak met de feiten die als bewezen beschouwd worden, en met wetenschappelijke ontdekkingen en verstandelijk onderwijs? De redacteur van de *Millennial Star*, zegt niet, den juisten ouderdom der aarde te weten, waarop wij leven, maar kan uitdrukkelijk verklaren, dat de ouderdom der aarde veel hooger is dan die, welke vervat is in de bewering welke tot dit artikel aanleiding heeft gegeven.

In vroeger dagen geloofde een groot gedeelte der godsdienstige wereld, misschien in navolging der Bijbelsche tijdrekening van aartsbisschop Usher, dat de schepping plaats had 4004 jaren vóór Christus, maar dit gevoelen bestaat niet meer onder verlichte menschen en is vernietigd geworden door onderzoekingen, ontdekkingen en wetenschappelijke waarnemingen. Geologie, of „de wetenschap der aarde”, heeft de dwaasheid van het begrip bewezen, dat de aarde zulk een jonge planeet in dit groote heelal is. Wij beschouwen geologie (aardkunde) niet als voldoende wetenschappelijk, om met juistheid het tijdstip vast te stellen

waarop deze wereld een werkelijk bestaan verkreeg, om hare eigen as wentelende en hare loopbaan om de zon volbrengende, maar het tijdstip verschaft door bekwame, oprechte en naar waarheid zoekende aardkundigen, is voldoende vastgesteld en betrouwbaar, om te bewijzen dat deze planeet bestond, zich bewoog en een aanzijn had, vele eeuwen voor het zesduizendjarige tijdperk.

De leer, dat God de aarde en alles dat in het Boek van Genesis met betrekking daarmede genoemd is, in zes onzer dagen geschapen heeft, is bijna geheel terzijde gezet door het licht der nieuwe ontdekkingen. Het wordt algemeen aangenomen door uitleggers der Hebreeuwsche Schriften, dat de „dagen” waarover in het eerste hoofdstuk van Genesis gesproken wordt, tijdperken waren, eene groote tijdruimte omvattende, en geen dagen van vier-en-twintig uren, zooals eenmaal verondersteld werd. Nieuwe openbaring heeft dit feit zeer helder gemaakt, door de waarheid te vermelden, dat de dagen waarover gesproken wordt, dagen Gods waren, niet berekend volgens de tijdrekening van den mensch, genomen volgens de dagelijksche omwenteling dezer aarde, maar volgens de omwenteling van een groot besturend hemellichaam, de dagelijksche omwenteling van hetzelfde gelijk aan duizend onzer jaren zijnde. Deze tijdperken waren aan de plaatsing van den mensch op de aarde voorafgegaan, maar de opvolging van gebeurtenissen in het eerste hoofdstuk van Genesis verhaald, was volgens de orde daarin beschreven. Vele wetenschappelijke schrijvers hebben sterke bewijzen geleverd om de overeenstemming te bewijzen tusschen het verslag van Mozes en de wetenschappelijke verklaringen, voor zooverre deze betrekking hebben op dit gedeelte der schepping.

Het licht dat aldus op de schepping en de tijdperken geworpen wordt, maakt de aarde ten minste zesduizend jaren ouder dan zij is volgens de tijdrekening die geruimen tijd door het christendom werd erkend. Lezers van den Bijbel zouden verstaan, dat de jaartallen, bij de hoofdstukken geplaatst, in hooge mate bespiegelingen zijn en niet vortrouwbaar; sommige die de tijdperken vanaf de geboorte van sommige der patriarchen tot die van anderen aangeven, zijn voor zooverre die berekend kunnen worden juist, omdat zij berekend zijn volgens verklaringen in den Bijbel gegeven. Maar die als begin zijn aangegeven, om den ouderdom der aarde te berekenen, zijn slechts veronderstellingen. Datgene waarop wij de aandacht vestigden, als zijnde gegeven door moderne openbaring, geeft niet den juiste ouderdom der aarde aan, noch tracht het die aan te geven. Het vangt pas aan met het tijdstip in Genesis 1 : 3 aangegeven, toen God zeide:

„Daar zij licht! en daar werd licht.” Hoevele eeuwen na eeuwen zijn voorbij gegaan vanaf den tijd „in den beginne” genoemd, tot op het tijdstip dat God het licht uit de duisternis voortriep, kan niet berekend worden van eenige openbaring of tekst die den mensch bekend is, hetzij van vroeger of later dagen.

De woorden: „in den beginne schiep God den hemel en de aarde” geven slechts het begin dezer wereld aan in hare vorming uit cháos. (Cháos is ordelooze massa, alle stoffen vermengd zijnde. Vert.). Er is geen begin aan de werken der schepping noch zal er een einde aan zijn. Iedere wereld is voortgebracht op haren juisten tijd en plaats, om het evenwicht in het heelal te behouden en een noodige toevoeging te verschaffen, om den regel en overeenstemming te doen voortduren. En voor die wereld is dat oogenblik het begin van haren hemel en haar georganiseerd stoffelijk bestaan. Maar de uitdrukking „schiep” beteekent niet een voortbrenging uit niets. „Ex nihil nihil fit” (uit niets, komt niets voort). God heeft geopenbaard dat het woord „scheppen” beteekent organiseeren; ook openbaarde Hij „dat de elementen eeuwig zijn”. De oorspronkelijke atomen (stofdeeltjes) of wat ook de juiste naam is om te gebruiken met betrekking tot hunne oorspronkelijkheid, kunnen georganiseerd worden in verschillende vormen, en die vormen kunnen verloren gaan en terugkeeren tot hun oorspronkelijken toestand, maar de zelfstandigheid blijft en kan niet tot niets ontbonden worden.

Toen de profeet Joseph Smith de groote waarheid zoeven vermeld, mededeelde, weersprak de geheele christenwereld hem, als de Schriften verloochenende en tegensprekende, maar in den loop des tijds hebben sommige der voornaamste taalgeleerden, zoowel als vereenigingen van geleerden, goedgekeurd wat hij door het Woord des Heeren mededeelde, hem echter niet in hunne verklaringen erkennende. Er zijn ongetwijfeld vele menschen, geleerde en ongeleerde, die het begrip vasthouden, dat God het heelal en alle dingen die daar in zijn, uit niets gemaakt heeft, en dat de aarde en alle stoffelijke dingen eenmaal zullen vergaan en niet meer bestaan. Maar die personen kunnen niet gerekend worden onder de in waarheid verlichte en ontwikkelde beoefenaars der wetenschap of der godgeleerdheid.

Noch de tijdperken noch de ontwikkeling der aarde vanaf het aanvangs oogenblik van hare georganiseerde ontwikkeling zijn in de heilige geschriften geopenbaard, maar er kunnen zeer vele eeuwen verlopen zijn tusschen het tijdstip aangeduid als „in den beginne” tot op het oogenblik dat God zeide: „Daar zij licht! en daar was licht”. En het moet ook niet gedacht worden dat dit gebod van God de werkelijke schepping van het licht was, want

dat is een eeuwig beginsel of openbaring eener eeuwige stof. Het was slechts het voortbrengen van het licht, om de duisternis die op den afgrond was te doordringen. Toen God dus zeide, na eenige tijdperken in de volgorde der schepping: „Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om scheiding te maken tusschen den dag en tusschen den nacht”, en als wij verder lezen: „God dan maakte die twee groote lichten, dat groote licht tot heerschappij des daags, en dat kleine licht tot heerschappij des nachts; ook de sterren”, dan moet het niet verstaan worden, dat zij voor het eerst in het aanzijn geroepen werden, maar dat zij voor deze wereld zichtbaar werden en hun invloed op deze aarde kon inwerken, doordat de zware nevels die deze planeet omringden ervan werden gescheiden.

Zooals er veel misverstand is met betrekking tot den oorsprong der aarde, zoo is hetzelfde het geval met betrekking tot hare bestemming. Er wordt in den Bijbel gezegd: „De aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden”. Men maakt daarvan de gevolgtrekking dat de aarde dan vernietigd zal worden en niet meer zal bestaan. Maar zij die dit begrip vasthouden laten na te lezen hetgeen er op volgt, n. l.: „Maar wij verwachten, naar Zijne belofte, nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont”. II Petrus 3 : 10—13. Wij lezen uit deze verzen, dat deze aardbol door vuur gezuiverd zal worden en „de elementen brandende zullen versmelten”, maar niet vernietigd zullen worden. Zooals de aarde eenmaal was gereinigd door den zondvloed, door middel van den waterdoop, zoo zal zij wedergeboren worden door den doop van vuur en den Heiligen Geest, en een geschikte woonplaats gemaakt worden voor „gerechtigheid” en voor de rechtvaardigen, opdat God onder de menschen kan wonen en op den „voetbank Zijner voeten” kan staan en gemeenschap hebben met den mensch, zooals Hij deed voor de zonde in de wereld kwam en „de dood door de zonde”. Deze aarde zal dan hersteld worden tot hare oorspronkelijke schoonheid en reinheid, toen God haar aanschouwde en zag dat alles „zeer goed” was. Zie Openb. 21 en 22.

De bestemming dezer aarde is, om geschikt gemaakt te worden als een woonplaats voor de rechtvaardigen en de „ootmoedigen” der aarde, die er op zullen wonen als opgestane wezens. De Heere heeft geopenbaard, dat „de aarde de mate harer schepping vervult”. en wanneer zij ten volle de mate harer schepping vervult heeft „zal zij met heerlijkheid gekroond worden zelfs met de tegenwoordigheid van God den Vader”; en „niet-tegenstaande zij zal sterven, zal zij weder levend gemaakt worden” en zal bewoond worden door wezens met hemelsche heerlijkheid

bekleed; „want voor dit doel was zij gemaakt en geschapen”. Zie Leer en Verb. 88 : 17—26. Er zijn vele andere bijzonderheden met betrekking tot de toekomst dezer planeet, welke door de Eeuwige geformeerd is als een woonplaats voor deze tak van Zijne groote familie waar Hij het Hoofd van is; maar daar zullen wij nu niet over uitwijden.

Zij het voldoende te zeggen, dat deze aardbol in hare reinigden, onsterfelijken toestand, de erfenis zal zijn van de Heiligen van God, en „de wil van God zal daarop geschieden” zooals die in den hemel gedaan wordt, want Zijn Koninkrijk zal er op komen in de volheid Zijner heerlijkheid, en Hij zal haar persoonlijk bezoeken en Christus, Zijnen Zoon, zal over haar regeeren, en dan zal er geen ziekte, droefheid, duisternis of duivelswerk, oorlog of strijd, pijn of dood meer zijn. Want Satan die haar eenmaal regeerde, zal dan gebonden zijn met zijn heir, uit hare omgeving, en zij zal niet meer iets voortbrengen, dat kwaad of ontbinding zal veroorzaken, maar alleen dat wat leven kan geven, vreugde, genot en vrede verschaffen. Hare elementen zijn eeuwig; hare samenstelling, als zij levend gemaakt zal zijn door den Heiligen Geest, zal zijn „volgens de macht van een eindeloos leven”; en zij zal bekleed zijn met hemelsche heerlijkheid, schijnende „als eene glazen zee, met vuur gemengd”; zij zal flonkeren in haar eigen licht en geteld worden onder de verlostte werelden, koesterende in de eeuwige glans van de tegenwoordigheid van hare Maker. Haar begin als een planeet was ver in het eindeloos verleden; haar einde zal nimmer zijn.

C. W. PENROSE, in *Mill. Star*.

KLEINIGHEDEN.

Alle dagen een draadje is een hemdsmouw in het jaar.

De zusters-hulpvereeniging te Rotterdam beseft dit volkomen en daarom verzoekt zij hare leden en de leden en vrienden der Kerk, gebruikte postzegels, oude couranten en andere kleinigheden die gewoonlijk weggeworpen worden te bewaren en aan de vereeniging af te geven ten voordeele der armen. Ook houdt zij zich aanbevolen gedragen kleedingstukken, ook wintergoed, in ontvangst te nemen, dan kan dit gedurende den zomer gerepareerd en opgeknapt worden, en later met het koude weer menig arme verwarmen. Als gij iets van dezen aard hebt, zeg het dan aan de zusters en zij zullen het laten afdalen.

Wij vermelden dit in „De Ster” opdat het ook voor andere steden nuttig kan zijn.

DE ORGANISATIE DER KERK.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd georganiseerd op 6 April 1830, in Fayette, Seneca-County, in de staat New-York. Zes personen waren de oorspronkelijke leden: Joseph Smith de profeet, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer. Zij allen waren reeds gedoopt door onmiddellijke volmacht van den hemel. De organisatie werd gevormd op den dag en volgens het voorbeeld door God aan Joseph Smith in een openbaring bekend gemaakt. De Kerk werd genoemd naar den naam van Jezus Christus; omdat Hij het aldus had geboden. Jezus nam de Kerk aan, verklaarde dat zij de Zijne was, en gaf haar macht om op aarde in Zijnen naam te bedienen.

Het avondmaal werd aan allen, die aldus Zijnen naam op zich genomen hadden, bediend onder inspiratie van Jezus Christus.

Dit was een dag van groote vreugde voor Joseph — een vreugde die gedeeld werd door hen die aldus met hem vereenigd werden in een heilig werk. Het is ook een dag nu door honderd duizenden van de menschelijke familiegeëerbiedigd; een dag die in heilige eerbied moet gehouden worden gedurende al den tijd die zal verlopen totdat de Messias zelf in heerlijkheid zal komen, om het Koninkrijk te ontvangen uit de handen zijner geautoriseerde dienstknechten, en een belooning te geven voor al de weëen en vervolgingen die de menschen over Zijne uitverkorenen gebracht hebben.

Joseph was toen vier en twintig jaren oud. Een tijdruimte van tien jaren was voorbijgegaan sedert het uur dat de Vader en de Zoon voor het eerst waren verschenen in antwoord op zijn gebed. Gedurende het grootste gedeelte van dezen tijd was hij in nauwe verbinding geweest met de hemelen, en de samenstelling der Kerk was slechts de uitvoering van een bepaald doel van den Almachtigen. Joseph was voort geleid geworden, hij zelf wist niet in alle bijzonderheden tot welke groote gevolgen zijn leven en arbeid henen voerden. Hij wist alleen, dat hij den wil des hemels had gedaan zooals die aan hem was bekend gemaakt, en had verder geduldig de toekomst afgewacht. Ongetwijfeld zag hij op dit uur van de organisatie der Kerk, met dank en bewondering op alles wat God gegeven had voor het voordeel Zijner kinderen. Van uit de valsche godsdiensten der aarde had de Heere deze Zijnen dienstknecht verwekt en hem vanaf zijn jeugd opgeleid langs den weg die Hem behagelijk was.

Van de manier waarop het Evangelie hersteld was, leerde Joseph, dat God verlangt, dat zelfs Zijn uitverkorenen volgens de

orde en volmacht door Christus ingesteld zouden handelen. De macht waardoor Joseph Smith gedoopt was, was de zelfde macht waardoor ieder mensch gedoopt moet zijn die een lid is in de Kerk van Christus. De macht is van de aarde weggenomen, het menschelijk geslacht zonder de volmacht latende, om de verordeningen van het Evangelie gedurende vele eeuwen te bedienen. Geen aardsch wezen kon die macht herstellen, en niemand kon die gebruiken totdat Johannes de Dooper die in hare volheid bevestigde op Joseph Smith en ook op zijn mede dienstknecht Oliver Cowdery. Er is iets belangrijks in het feit, dat de volmacht om te doopen op Joseph en Oliver werd bevestigd door denzelfden persoon die omtrent 1800 jaren vroeger in de Jordaan had gestaan, om in dat water het aardsche lichaam van Gods Eeniggeborene onder te dompelen. Zooals het Joseph Smith niet was toegestaan om te doopen, of het Aäronische Priesterschap te verordineeren, totdat Johannes hem bezocht had en die volmacht van den hemel overgebracht, zoo was hij, zelfs nadat deze zegening zijn eigendom was geworden, onbekwaam de gave des Heiligen Geestes te verzegelen, of een ouderling te verordineeren, totdat Petrus, Jakobus en Johannes hem het Priesterschap hadden overgedragen, dat volgens de heilige orde van Melchizedek was. En zelfs nadat deze twee heiligen orden van het Priesterschap aan hem gegeven waren en hij Oliver daartoe verordineerd had; zelfs nadat hij in een visioen de oprichting van het werk der gerechtigheid gezien had, wist hij niet hoe of wanneer de organisatie der Kerk zou verricht worden. Het was noodig dat God de manier en het beginsel van de organisatie zou verklaren en iedere stap aanwijzen, die genomen, moest worden in deze oprichting van Zijn Koninkrijk; en het was niet alvorens Hij dit deed, dat Joseph wist op welke manier de herstelling van de macht te verkrijgen die aan het lichaam der Heiligen in Christus behoort.

Joseph ging voorzichtig voort en juist volgens de inlichtingen van den Almachtige; en hij legde de fundatie van een werk dat zal bestaan zoolang als de aarde zal blijven.

De menschen die met Joseph verbonden waren, waren in het algemeen ouder dan hij was, maar er was geen aarzeling van hunne zijde, om hem de eerbied te geven welke aan den vertegenwoordiger van Christus op aarde toekwam, en vereenigd gaven zij hem een toewijding die hem van uur tot uur ondersteunde en zegende. Joseph was niet langer een onbeschaafde dorpsknaap, want de verheven loop van zijn leven gedurende de jaren dat hij onder de leiding van God wandelde, had hem verstandelijk ontwikkeld totdat hij alreeds de gelijke van eenig mensch was. Ongetwijfeld kwam hij in dit uur te kort, zooals dit het geval

was in zijn vroegere jeugd, in het technische onderwijs der scholen, maar hij had een grooter kennis en juist oordeel dan in het bezit was van een der bekwaamste studenten der hogescholen. Als een knaap was hij misschien niet bekwaamer om de gevoelens en het oordeel van hen met wien hij in aanraking kwam te beïnvloeden, dan eenig ander jongeling; maar als een man Gods, bekleed met het Priesterschap, vervuld met ijver, edel in houding en verheven in gedrag, kon niemand hem aanschouwen zonder hem te eerbiedigen. Zoodanig is het getuigenis van allen die hem dien tijd kenden. Het is waar dat hij nog niet die uitgebreide ontwikkeling had ontvangen; hij was nog niet tot de diepten der godgeleerdheid, sterrenkunde en al de hoogere wetenschappen, die het Koninkrijk van Christus besturen, doorgedrongen, en waarin de Geest van God hem langzamerhand zou leiden; maar van zijn bijna doorschijnend gelaat scheen er een licht van zulke schoonheid en kracht, en van zijne lippen kwamen zulke woorden van goddelijke beloften aan de menschen, dat zijne metgezellen hem meer respecteerden dan verwacht kon worden door de geleerdste bedienaar van een wereldsche kerk, of de machtigste heerscher van wereldsche koninkrijken.

Uit „*Het leven van Joseph Smith*”,
door GEORGE Q. CANNON.

Bovengemeld artikel hebben wij overgenomen omdat op 6 April de organisatie der Kerk herdacht wordt en dit artikel geeft ons een inblik in de geschiedenis en personen die daarmede verbonden waren.

(VERTALER.)

VERPLAATST.

Ouderling Thos. E. Caffall, van Vlaardingen naar de Arnhemse Conferentie.

Ouderling Jesse Haws van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

ONTSLAG EN BENOEMING.

President Jacob N. Lybbert, van de Arnhemsche Conferentie, is eervol van zijne zending ontslagen. Hij is den 26 Juli 1906 te Rotterdam aangekomen en aangewezen in Rotterdam te arbeiden. Den 8 Mei 1907 werd hij naar Groningen verplaatst, en 28 Oct. 1907 naar Den Haag. Hij werd benoemd als President der Arnhemsche Conferentie, 14 Febr. 1908.

Ouderling David D. Brimhall is aangesteld als President van de Arnhemsche Conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent
WM J. DE BRIJ.

MOEILIKHEDEN, DEN EMIGRANT IN ZION WACHTENDE.

Alhoewel wij zeer gaarne de leden onzer Kerk hier houden om het werk des Heeren hier in de wereld voort te helpen en ons te steunen, zoo mogen wij echter geen dwang op hen uitoefenen, om hen het optrekken tot Utah of omliggende staten te verhinderen. Aangezien zij aldaar echter zeer vele moeilijkheden en beproevingen moeten ondergaan, zoo zullen wij hier enkele van die moeilijkheden vermelden, opdat men ons later geen verwijtingen kan maken als men misschien in sommige dingen zal teleurgesteld worden. Wij zullen niet in bijzonderheden treden en meenen niet op alle moeilijkheden de aandacht te vestigen, maar er slechts enkele aanstippen, welke meer van algemeen aard zijn.

Men moet ook in het oog houden, dat hetgeen voor den een soms eene beproeving of moeilijkheid is, door een ander niet als zoodanig wordt beschouwd. Alle menschen oordeelen, gevoelen, eischen, verlangen of ondervinden niet hetzelfde; ook is de kracht om moeilijkheden of beproevingen te ondergaan of weerstand te bieden, in allen niet even groot. De mensch verlangt vaak teveel van anderen en te weinig van zichzelf, en voornamelijk is dit het geval als men in moeilijkheden is, en eene teleurstelling in die verwachtingen, omdat zij soms overdreven of ongegrond zijn, kan tot verkeerde beoordeeling of verbittering aanleiding geven.

De emigrant begeeft zich vrijwillig naar Zion en moet zich voorstellen zijn vaderland, vrienden en familie nooit weder te zien. Hij begeeft zich naar een nieuw, voor hem onbekend land. Hij komt daar als een vreemdeling tot het volk en het volk is voor hem vreemd. Zeden en gewoonten zijn misschien anders als men die gewend is of verwacht, en tenzij hij zich in overeenstemming daarmee brengt, zal hij altijd een vreemdeling blijven. Verder moet men bedenken dat er in Utah niet één natie woont, maar dat men daar personen aantreft van zeer vele natiën der aarde. Zij allen hebben hunne eigenaardigheden, gevoelens, gewoonten en karaktertrekken, hun landaard eigen, en tenzij men dit in het oog houdt, is het zeer gemakkelijk verkeerde beoordeelingen te maken.

De Nederlanders moeten een nieuwe taal, de Engelsche, leeren.

Zij komen daar onbekwaam hunne gevoelens, gedachten, nooden en behoeften uit te drukken. Het neemt een geruimen tijd alvorens men iets kan verstaan, nog langer eer men iets kan spreken, en alleen jonge menschen zullen slechts instaat zijn de taal goed te leeren; oudere personen zullen gewoonlijk min of meer daarin ten achter blijven. Dit bezwaar moet niet te licht geacht worden want vooral met de werkzaamheden levert het zeer groote bezwaren op. Men moet door anderen geholpen worden om op werk uit te gaan, en als men het gevonden heeft dan moet men vaak weer geholpen worden door anderen, en voornamelijk door de personen bij wie men in dienst is. Het is in het begin voor beide partijen zeer moeilijk en dan is het dat men aan het vaderland terugdenkt en begint te gevoelen dat men een vreemdeling is. Oude emigranten komen deze moeilijkheid nooit te boven.

Op het gebied der werkzaamheden moet men ook beseffen een vreemdeling te zijn. Niet altijd kan men een betrekking vinden die men in het vaderland had en op dit gebied worden er geen lieverkoekjes gebakken. Er moet gegeten worden en daarom moet er gewerkt worden, en als er op een kantoor of werkplaats niets te krijgen is, dan moet vaak de schop en het houweel in handen genomen worden en zwaar werk verricht. Nu kunnen die dingen gemakkelijk besproken worden, maar als zij straks ondergaan worden, dan zijn zij o, zoo zwaar en is het voor velen onmogelijk tevreden te zijn.

Als iemand die daar geboren is, of een onzer vrienden of bloedverwanten het goed hebben, en als voor hen alles voor den wind gaat, dan is dit nog geen bewijs dat ons het zelfde lot zal wachten. Maar al te vaak worden de dingen te mooi, te gemakkelijk voorgesteld of gedacht en teleurstelling is de uitkomst.

Kerk en Staat zijn aldaar gescheiden en dezelfde maatschappelijke moeilijkheden en vraagstukken die zich overal voordoen, worden ook daar aangetroffen. Maatschappelijke schipbreuken kunnen de Kerk niet ten laste gelegd worden, en maar al te dikwijls worden door velen de moeilijkheden die zij hebben te doormaken aan de Kerk ten laste gelegd.

Men moet ook beseffen, dat de personen die daar zijn ook hunne gezinnen, bezigheden en persoonlijke belangen hebben en dus niet altijd om u kunnen denken. Ook zij hebben den strijd des levens te strijden, vergeet dit niet. Zij zijn niet volmaakt; o, neen, zij hebben zooals gij zwakheden en gebreken; ook zij doen misschien dingen die niet goed zijn. In het kort zij zijn menschen, zooals de emigrant een mensch is, en moeten als zoodanig beschouwd worden.

Als gij, mijn broeder of zuster emigrant, naar Zion toegaat,

zijt gij dan volmaakt? Laat gij uwe gebreken in uw vaderland achter? Neen, gewis niet, uw ik, uw persoonlijkheid gaat met u en zooals gij hier zijt, zult gij daar aankomen. Wat gij worden zult zal van uwe daden afhangen. Hier hebt gij misschien anderen verkeerd beoordeeld, ook daar zult gij het misschien doen. En hebt gij abuizen gemaakt, ook daar kunnen die door u gemaakt worden. In het kort, hier waart gij onvolmaakt, strijdende om beter te worden en zoo gaat gij naar Zion; maar bedenkt dat anderen onder dezelfde omstandigheden daar henengingen en zich daar nu bevinden. Verwacht van hen niet wat gij niet van uzelfen zoudt verwachten.

Op kerkelijk gebied zullen zich ongeveer dezelfde moeilijkheden voordoen. Onbekendheid met taal en personen zult gij maar al te spoedig pijnlijk gevoelen. Meer dan ooit te voren zal men zien, dat een ieder kerkelijk en maatschappelijk op eigen voeten moet staan.

Plaatsruimte laat niet toe hier verder over uit te wijden, maar laat een ieder de moeilijkheden niet te gering achten en bovenal het doel niet vergeten waarvoor men naar Zion gaat. Leest en herleest dit artikel en vergeet den inhoud niet, ook niet wanneer gij u te midden van die moeilijkheden zult bevinden; en bedenkt ten allen tijd, dat God u gadeslaat en u niet zal begeven.

CORRESPONDENTIE.

Van Broeder Pieter Noorda, te Salt Lake City, hebben wij onlangs een schrijven ontvangen waarin hij het volgende vermeldt:

„Mijn blijdschap is zeer groot een Mormoon te zijn, of in zwakheid des vleesches een Heilige der laatste Dagen. Ik verheug mij in ieder woord dat ik mag verstaan van de Apostelen en profeten en alle mannen welke hier over mij geplaatst zijn. Als ik over de zendelingen denk, welke aan mijn deur aanklopten, dan roep ik uit: „O, God, zegen de mannen die uitgaan met de ware boodschap!” Want wat een licht hebben zij aan mijn deur gebracht. Gister avond toen ik thuis kwam uit de vergadering, zeide ik tot mijne vrouw, o, dat alle menschen de taal verstaan konden, want de wijze woorden welke ik door Gods genade mag hooren is wonderlijk, en hoe verder men in de Kerk doordringt hoe meer wijsheid en bij de wijsheid blijdschap. Ik zou wel uit willen roepen tot mijn lief vaderland, bekeer u en luister naar die eenvoudige zendelingen, want zij zijn Gods dienstknechten. Ik hoop en bid dat God u en al uwe medewerkers zal zegenen. Groet al de Heiligen van mij en mijne vrouw.

TIENDEN.

(*Vervolg van bladz. III*).

VAN EEN MAATSCHAPPELIJK STANDPUNT BESCHOUWD.

Het betalen van tienden is de onpartijdigste en natuurlijkste opbrengst voor algemeen onderhoud. Het berust op het beginsel door Christus uitgesproken, dat „van hem aan wien veel gegeven is, veel verlangd zal worden.” Tienden is een inkomsten-belasting, door God bepaald en als een vrije offerande betaald. Er is geen dwang aan verbonden, uitgenomen de dwang die stoffelijke, geestelijke, maatschappelijke en zielkundige gevolgen kunnen opleggen.

Het geven van tienden van het kapitaal bij het lid worden der Kerk, is van de grootste maatschappelijke waarde. Het is een soort van nieuwe financieele geboorte. Wij komen allen gelijk in de wereld uitwendig beschouwd. Wij worden door den doop lid der Kerk met gelijke geestelijke voorrechten voor ons, een ieder met hetgeen hij noodig heeft, maar geen overtolligheid. Wij betalen tienden en treden het financieel gebied des Heeren in naar verhouding gelijk. Het scheen dat Jezus dit den jongeling wilde doen beseffen, die pochte op het algemeen bezit van zedelijke beginselen. De Meester beproefde hem toen op het gebied van financieele gelijkheid, en komen in een toestand van behoeften, en deze zoeker van eeuwig leven weigerde om financieel in dat leven geboren te worden. Zijn rijkdom had hem in bezit, en hij ging bedroefd zijnen weg. Vergelijk het stelsel, om de menschen te voorzien volgens hunne behoeften, met dat van hen te voorzien volgens hunne „begeerten”.

Tienden is een wet van volmaakte financieele vrijheid. Tienden is voor een geloovige een eere schuld, de hoogste maatschappelijke en persoonlijke eer. Eere schulden moeten het eerst betaald worden. De schuldeischer die geen zekerheid heeft moet eerst voldaan worden. Als een regel betalen zij die hunne tienden niet betalen, ook niet hunne schulden. Het betalen van tienden geeft onderling vertrouwen. Er wordt soms gezegd: als men niet recht tegenover den mensch doet, dan doet men het ook niet tegenover God, en dit is waar; maar het is ook waar, dat hij die getrouw tot God is, dit ook tot den mensch zal zijn.

Een heer welke geen Mormoon was, sprak eens tot mij met betrekking tot het laten gebruiken van dertig duizend dollars door een Mormoonsche zakenman. Ik zeide hem, dat de bedoelde persoon steeds met eigen geld zaken deed. Ik deed echter onderzoek naar het onbegrensde vertrouwen dat de vreemdeling in mijnen Mormoonsche vriend had. Zijn antwoord was: „Ten eerste

is hij eerlijk. Ik weet dit, omdat hij eerlijk zijne tienden betaald. Een mensch die op financieel gebied eerlijk tot God is, dien hij niet gezien heeft, zal ook eerlijk zijn tot zijn medemensch dien hij ziet.

Ten tweede, er is geen twijfel aangaande zijne bekwaamheid op financieel gebied. Hij heeft zich opgewerkt."

Ja, zeide ik, met de hulp des Heeren.

Ik had gelegenheid om over geldzaken te spreken volgens Mormoonsche beschouwing, met een bankier die in geen godsdienstige verbinding tot ons volk stond. Gedurende ons gesprek zeide hij :

„Het is mijn ondervinding, dat het veilig is, om onder uw volk aan iemand die tienden betaalt geld te leenen."

Een ander getuigenis, van een schatter voor belasting, is, dat zij die eerlijk tienden betalen, het eerlijkste zijn met het opgeven hunner eigendommen en het minste murmureeren omtrent belastingen.

Het betalen van tienden voorkomt het toenemen van zelfzucht in den gever en vernedering in den ontvanger.

„Hoeveel tienden hebt gij dit jaar betaald," vroeg een ongeloofige aan zijn Mormoonsche buurman.

„Tweehonderd dollars" was het antwoord.

„Gij zijt een dwaas," zeide de ongeloofige ; „ik zal meer openbare bekendheid verwerven door het geven van een koe en een paar ton kolen met Kerstmis, dan gij zult verkrijgen door het geven van uw geld."

Laat ons nu de gevolgen beschouwen met betrekking tot de personen in deze zaak. De een betaald wat hij denkt, dat een Goddelijk vastgestelde verplichting is voor het algemeen welzijn, waarvan de uitdeeling zal geschieden volgens wat de ontvanger erkent een door God ontworpen stelsel te zijn van algemeen voordeel. Hij wordt geholpen, en is dankbaar voor het stelsel en tot de Ontwerper. Hij staat tot niemand onder verplichting. Menschelijke eer is er niet aan verbonden. In het andere geval wordt hulp gegeven op zulk een wijze als de trotsch van den gever kan bevredigen, en wordt de ontvanger onder verplichting geplaatst. Persoonlijke eer en lof is noodwendig ; dankbaarheid voor een stelsel onmogelijk.

Menschen die hun eigen tienden willen verdeelen, zijn of wantrouwend met betrekking tot de dienstknechten des Heeren, of zeer verlangend om eer te verkrijgen.

Het betalen van tienden, of het nalaten ervan, kan niet nalaten van grooten invloed voor het gezin te zijn. Wat zal volgens de wet van overerving de neiging der kinderen zijn, wanneer de

ouders bewust zijn niet eerlijk tegenover de Heere te handelen? Maar van de andere zijde beschouwt, naar welke gevolgen kunnen de ouders uitzien in het voortbrengen en grootbrengen van kinderen onder het bewust zijn steeds eerlijk tegenover hunnen Vader in den hemel geweest te zijn?

NATUURKUNDIGE BESCHOUWING.

Het betalen van tienden is een verplichting die men zelf op zich heeft genomen door het aannemen der wet.

Het is een van de zekerste middelen tegen de hebzucht.

Het verhindert dat de wereldsche dingen macht over den mensch hebben. Hij die tienden betaalt bezit het eigendom en het eigendom bezit hem niet.

Het betalen van tienden is een bron van aanmoediging, want het geeft een ieder mensch het gevoel voor God gelijk te staan op financieel gebied.

Het is een stelsel tot ontwikkeling van edelmoedigheid, onvermengd met ijdelheid.

De aanhoudende drang tot het betalen van tienden verwekt gedachten, gevoelens en daden van getrouwheid, die kracht aan het karakter geven en voortduren van zielenadel.

Het betalen van tienden is een voortvloeijsel van een vooruitstrevende kracht tot het verkrijgen van levensonderhoud, het geloof versterkende. Het is een beoefening der getrouwheid van het goddelijke in den mensch tot God. Het beproeft en oefent de bekwaamheid van een mensch om op zijn post van eer te blijven, terwijl hij gelegenheid heeft die te verlaten. Het verschaft een persoonlijke bekendheid met God. Het brengt voort een soort vertrouwelijke omgang met de Godheid, dat een geloof verwekt met betrekking tot tijdelijke dingen, en een noodzakelijk verheven gevoel van berusting of gemak — niet een werkeloos gemak, maar een werkzaam gemak.

In het woordenboek van een getrouw tienden betaler is er zulk een woord als armoede niet te vinden. Zijn zelf-vertrouwen is zoo versterkt door zijn vertrouwen op den Heere, dat zijn geestelijke, verstandelijke en financieele houding vertrouwen inboezemt en bronnen van inkomsten verschaft.

De eenige weg tot eeuwige bezittingen en vooruitgang is door de poort, of het welzijn van het koninkrijk te behartigen. Te weten door te doen is meer dan kennis van iets hebben; het is een bekend zijn met de zaak. Het is beproefde waarheid, het is licht en warmte. Het beginsel of de wet der tienden kan slechts gedeeltelijk bekend zijn aan hen die alleen met het woord bekend is. Om de leer ten volle te kennen, moet het werk gedaan worden.

De wet der wetten van het standpunt van een Heilige der laatste Dagen beschouwd, wordt door den profeet Joseph Smith aldus verklaart:

Er is eene wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden;

En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop die zegen bevestigd wordt. Leer en Verb. 130 : 20, 21.

Wij wenschen zegeningen.

Wij willen dat dit een land van Zion voor ons zal blijven.

Wij willen Zion zijn — de reinen van hart.

Wij willen succes hebben als een voornamere maatschappelijke eenheid.

Wij willen door ons leven toonen, dat het Evangelie een door God gemaakt plan is, om den mensch de grootste vreugde te verschaffen.

Wij willen onbezwaarde erfenissen.

Wij willen scholen onderhouden die ons als een volk zullen plaatsen op den eersten rang van onderwijs.

Wij willen een stad zijn op een berg gelegen, een kaars op een kandelaar, opdat de menschen onze goede werken ziende, onzen Vader in den hemel zullen verheerlijken.

Wij willen een geschiedenis achterlaten die ons nageslacht veredelend zal inspireeren.

Het betalen van tienden is een van de wetten volgens welke een ieder van die zegeningen is vastgesteld.

Imp. Era.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Er zijn 10.000 exemplaren van het traktaat: „De Zaligheid door Genade” door Edwin F. Parry, gedrukt geworden. Het is acht bladzijden groot met bedrukte omslag, en aan het Hoofdkantoor verkrijgbaar à 70 cent per 100.

Naar wij vernemen zijn er in de verschillende gemeenten gedoopt: te Amsterdam, 1e wijk, 2 personen, te Dordrecht 3, te Rotterdam 3, te Arnhem 1, te Veenwouden 2.

Eene buitengewone vergadering werd gehouden op Donderdagavond, 18 Maart, in het gewone lokaal, Bergschild 196, Deventer. Presidenten Lybbert en Brimhall, en ouderlingen Kidd en Adams waren tegenwoordig. Ongeveer 40 vreemdelingen woonden die samenkomst bij en toonden belangstelling in de besprokene onderwerpen.

OVERLEDEN.

ROELOFS. — Wij ontvingen het droevig bericht, dat ouderling Paul Roelofs op 17 Maart te Salt Lake City is overleden. Hij werd geboren 29 April 1872 te Antwerpen, België, en aldaar gedoopt en bevestigd door Jacob Grimm op 15 November 1891. Hij emigreerde naar Salt Lake City, Utah, op 8 Augustus 1893. Sedert dien tijd vervulde hij twee zendingen. Op zijne eerste zending welke drie jaren duurde was hij eerst als zendeling te Luik werkzaam en later als Conferentie-president. Daarna werd hij als Conferentie-president der Rotterdamsche Conferentie aangesteld en was tevens assistent-redacteur der „Ster”. Tevens was hij behulpzaam met het uitgeven van het groote liederenboek dat in 1899 werd uitgegeven.

Op zijne tweede zending, die ruim twee jaar duurde, was hij werkzaam als assistent-redacteur der „Ster” en was gedurende dien tijd de leider van het koor der Rotterdamsche gemeente. Ook werd het laatst uitgegeven liederenboek, dat in 1907 verscheen, met zijne hulp uitgegeven.

Aldus heeft hij ruim vijf van de beste jaren zijns levens op zending doorgebracht en een groot gedeelte van zijn jeugdig leven besteed, om zijne gaven en talenten te gebruiken tot nut en heil van anderen. Hij was steeds nauwgezet en ijverig in het vervullen zijner plichten, en het Evangelie nam de eerste plaats in in zijn leven. Wij kunnen zeggen, een goed christen is heengegaan.

Zwaar zal dit verlies zijne vrouw en vier nog zeer jeugdige kinderen treffen, en wij hopen dat zij door den Heere rijkelijk gesterkt zullen worden. Gewisselijk zullen allen de hand des Heeren in deze zaak erkennen en kunnen wij vertrouwen, dat Hij dit jeudig, nuttig leven heeft afgesneden, omdat Hij een ander werk voor hem had te verrichten in betere gewesten.

WAALWIJK. — Te Nijmegen is op 16 Maart overleden, zuster Catherina Maria Waalwijk. Zij werd geboren 14 Febr. 1821 te Schimmert en gedoopt 5 Juli 1901 door H. Bell en bevestigd door I. F. Taylor.

INHOUD.

De ouderdom en bestemming der aarde	Blz. 113	Moelijkheden den Emlgrant in Zion wachtende	Blz. 121
Kleinigheden	„ 117	Correspondentie	„ 123
De organisatie der Kerk	„ 118	Tienden (Vervolg van bladz. 111)	„ 124
Verplaatst	„ 120	In ons eigen Zendingsveld	„ 127
Ontslag en Benoëming	„ 120	Overleden	„ 128

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika t 1.00. — Per exemplaar 10 cent.